

Avegades toca tranquilament, serenament, balancejant la tenora i poc a poc, com si fós poruc de perdre alguna nota i les volgués allargar pera heuren un goig més durader. I tot això ho fa sense heuren esment i no m'estranyaria gota que, un dia, baixés del tablado i tocant, tocant, comencés a caminar com si una visió de la llunyania li digués: Vina, vina, fins em penso que si això arribava, els altres músics el seguirien sense heuren esment tampoc, perquè sembla que'ls ibnoptitza i, tan es aixís, que quan en "Bertu" dona un cop de cap i encara la tenora al cel, tots bufen més fort i desde'l fluviol fins al contrabaix, sembla qu'hi passi un malt vent que fa sonar d'una manera esgarrifosa, l'orgue de la cobla.

He sentit dir que un dia uns catalans anaven per un carrer de Londres, la populosa urbs, i tot d'una, varen sentir tocar sardanes; ells pensaren que era un somni, pero, no ho era no de somni, varen caminar cap allà on sentien la musica i no volgueu saber l'alegria d'aquella gent, al veure an en "Bertu" i escoltar-lo que els hi deia amb la tenora:

- "Es aquí, amics, que m'envia Catalunya, per a dirvos que la seva terra encare es pròdiga'n anyades bones; que'ls seus prats son verds i les fonts canten eternament en les muntanyes; que la mar omple les xerxes; que la vostre mare es allà, a la terra beneida de l'Empordà i que vos estima, vos espera i vos enyora".

No'm volgueu més d'alegria en aquells bordegaços i saltar de contents i abraçar-se i plorar i riure, tot a l'hora.

I, en "Bertu", qui ha pujat als cims de les muntanyes i ha entafurat a dintre de la canya de la tenora, els cants dels pastors i la dolça xerrameca dels ocells; en "Bertu" qui ha devallat arran de les platges d'or i ha entafurat a dintre de la tenora, el bramular de la mar, el xiular espantador de la tramuntana i les cançons de les remendadores; en "Bertu" qui ha segut a l'escó, prop de la llar, ha oit les rondalles de l'avia, deia an aquella gent estranya:

- Jo he vingut d'aquella terra gloriosa que la mar besa, d'aquella terra sota d'un cel pur, sempre riu i sempre canta; d'aquella plana riallera on hi aixecaren una cabanya la sirena i el pastó, aquí dintre portu les canturies del vent, dels ocells i de les gents, ara bufaré i les vostres oides hauran de gaudir de les cançons d'aquella terra aimada...

- I en "Bertu" encarava la tenora al cel i les gents es movien suaument al ritme de la dança, talment com si els braços de l'Empordà els prenguessin en el seu si i com una mare amorosa els bressolesin manyegerament."

Just un any més tard, en l'edició de 30 d'octubre de 1920 (núm. 30, pàgs.7-8), en una entrada de la secció "Crònica local" es comenta la participació de l'Albert Martí en les orquestres Simfònica i Pau Casals.